

Sola Scriptura și indecența religiei moderne

4 iulie 2004

Gili Cârstea

Există destulă tensiune în biserică la subiectul inspirației divine. Există, de asemenea, o tensiune inutilă în privința expresiei noastre dragi, sola scriptura. Tot mai mulți par să înțeleagă din această expresie că Dumnezeu a încetat să mai vorbească poporului Său din clipa în care Ioan a lăsat pana din mână și a pornit să facă o ultimă plimbare pe insula Patmos. Ei nu acceptă absolut nici o idee cu privire la vestea bună, dacă nu o găsesc pe paginile Scripturii. Acesta este socotit a fi un semn sigur al ortodoxiei, o emblemă a purității credinței cuiva. Dacă au rostit formula magică sola scriptura, lumea trebuie să știe că are de-a face cu autenticii păzitori ai adevărului.

Istoria ne învață însă că sola scriptura nu a fost mereu o pavăză pentru puritatea credinței. Din contră, ea a fost aplicată greșit, abuzată și folosită ca pretext pentru împotrivire atunci când Dumnezeu a dorit să ofere lumină și adevăr prezent poporului Său. Testul adevărului nu este dacă stai doar la Scriptură, ci „cum citești în ea,” așa cum întreba Isus pe un promițător eventual urmaș al Său. Foarte multe denominațiuni poartă cu mândrie pe drapel frumoasele inscripții sola scriptura și sola fide, și totuși, ele au întors spatele lui Dumnezeu, iar multe dintre credințele și practicile lor nu se regăsesc în Scriptura așa frumos onorată.

Există un caz pe care toată lumea îl cunoaște bine. A fost atunci când peste țara lui Zabulon și Neftali cerul a dorit să reverse o mare lumină despre Tatăl nostru ceresc, al căru caracter fusese deformat peste măsură. Lui Israel i s-a oferit cea mai clară lumină, care punea în valoare pasaje grandioase ale Scripturii. Cuvântul locuia printre oameni ca o împlinire a ceremoniilor milenare despre scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice. Din mijlocul lor a fost ridicat un mesager al cerului, ca ei să poată privi slava Domnului și să trăiască. Un copil li s-a dat, dar ei nu L-au recunoscut și nici nu au vrut să-L asculte. De ce? El nu vorbea despre Tatăl așa cum citeau ei în Scriptură. Ei au folosit argumentul sola scriptura pentru a distruge pe Cel ce inspirase Scriptura.

Hristos vorbea ciudat, așa cum ei nu citiseră în Scriptură, pe care o cunoșteau la nivel de frântură de slovă – la nivel de bit, am spune noi astăzi. Moise era de nerecunoscut în gura Lui. În plus, folosea deseori pasaje scoase din context, iar uneori chiar amputa expresii pentru a se potrivi agendei Lui. Făcea extrapolări absolut interzise de o teologie sănătoasă, lucru care savanților riguroși ai lui Israel li se părea o invitație la dans pe nisipuri mișcătoare. Acceptarea unei asemenea exegeze însemna, pentru ei, ruina totală a credinței date sfinților, abandonarea finală a măreției sistemului mozaic.

Câtorva ucenici de-ai Lui, dispuși să asculte, Isus „le-a deschis mintea să înțeleagă Scripturile” cu privire la El, templul. Nu le-a adus un nou Moise cu alte table. Nu a venit Ilie din cer cu alte doctrine. El doar a clarificat maniera lor deformată de a citi Scriptura. Un lucru simplu, cu consecințe vaste. Redeșteptarea și reforma teologică au fost atât de radicale încât purtătorii de lumină nu au mai fost suportați fizic în mijlocul bisericii.

Astăzi Laodicea este amenințată de aceeași logică păguboasă. Sub pretextul ortodoxiei teologice, sola scriptura a devenit o mască pentru imobilismul mental al unei generații așezată într-un formalism patetic și un secularism desuet. De dragul rămânerii la vechile hotare, Hristos cel viu și provocator a fost transformat într-un „viteaz încremenit, o statuie care nu poate ajuta,” (Ieremia 14:8-9) și căreia i se aduc săptămânal coroane veștejite și ofrande imorale, în așteptarea mult-visatei (și atât de eluzivei) ploii târzii.
